

Църк. вѣстникъ

всѣхъ седмична
приложението четири
пакта въ годнатаГодишната цена на
150 бр. вѣстникъ
14 Варва
1912 г. августъ 10 дена
за стрикство 13 лева.

Брой 15 ст.

свещ. Стефанъ Ганчевъ

БАЧКОВСКИ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Домаването е годи-
шенъ и
вѣсикога прѣплащанеВсичко, относено се до
вѣстника се изпраща
до администрацията на
Църковенъ вѣстникъ
въ гр. София.Платения се плаща
на място по 20 ст.
и съ гармонда,
ако повторение по
15 ст.Неплатени писма не се
приематъ — ржкописи
въ седмичното издание
не се возвращатъ.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Училищни обявления.
2. Втори августъ 1912 година. — Б.
3. Книга за българскитѣ пастири и наставници. —
Ст. Михайловски.
4. По поменуването въ Божествена служба. — Д.
5. Екскурзията на софийскитѣ семинаристи до
Бачковския манастиръ. — Д. Ласковъ
6. Православната църква въ Япония. — Иерод. Михаилъ
7. Минѣния и отзиви. Християнскитѣ православни
братства. — Б. Н. Балкански.
8. Извлечение изъ писма и дописки.
9. Църковно-обществена лѣтопись.
10. Обявления.

Обявление

№ 694

Управлението на Софийската духовна семинария извѣстява за знание на интересующитѣ се, че поправителнитѣ и приемнитѣ изпити за слѣдване въ училището прѣзъ учебната 1912/1913 година ще се почне на 25-й августъ.

Желающитѣ да постѣпятъ въ I-й класъ на Семинарията подаватъ прошения на името на Ректора най-късно до 20 й августъ. При прошеннието си прилагатъ слѣднитѣ документи: 1) кръщелно свидетелство, отъ което да се вижда, че кандидатътъ не е по възрастенъ отъ 17 години; 2) медицинско свидетелство, че кандидата е здравъ и нѣма никакви физически недостатѣци, които бвха му попрѣчали да бѣде свещеникъ или учителъ и 3) свидетелство, че е свършилъ съ примѣрно поведение и добъръ успѣхъ най-малко III класъ.

Приемането на ученицитѣ въ I-й класъ ста съ конкурсенъ изпитъ: писменъ и устенъ. Писменъ изпитъ се държи по дрѣдметитѣ: аритметика, български езикъ и краснописание, а устенъ — по свещена история (вехти и нови завѣтъ), катихизисъ и славянски прочитъ.

Тази година въ първи класъ ще се приематъ всички 45 души ученици, отъ които 5 души съ цѣла стипендия, 10 съ половинъ стипендия и останалитѣ самоподдържаници.

За стипендиятъ ще може да бѣде приетъ младежа, койго изпълни слѣднитѣ условия: а) на приемния изпитъ да покаже отличенъ успѣхъ; б) да прѣдстави свидетелство за бѣдностъ, съдържанието на което да бѣде завѣрено отъ околийското управление и в) да даде писмено задължение, че

ще постѣпи въ духовно звание, когато достигне опредѣлената за това въ закона възраст, или ще възвърне похарчената за издържането му сума, въ случай че не изпълни горното задължение, или пъкъ бѣде прѣди врѣме изключенъ изъ Семинарията.

Забѣлѣжка. Задължението се изисква отъ ученика, слѣдъ като бѣде приетъ за стипендиятъ.

Самоподдържаницитѣ плащатъ 480 лева пансионска такса, отъ които половината се внасятъ безъ вѣскакви отерочки при постѣпването въ училището, а останалата половина — на 1 февруарий.

Забѣлѣжка. Самоподдържаницитѣ не плащатъ училищна такса, но за това пъкъ на свои срѣдства си доставятъ учебницитѣ. Полустипендиянитѣ внасятъ непрѣмно въ самото начало на учебната година изведнажъ 240 лв. за цѣлата учебна година.

Отъ всички новопостѣпващи ученици се изисква да иматъ на първо врѣме по единъ чифтъ здрави обуца и по една черни панталони, съ които да поминатъ, до като имъ бѣдатъ дадени такива отъ управлението на Семинарията. Освѣнъ това, тѣ трѣбва да иматъ още свои 4 ризи, 4 чифта долни гащи, 4 чифта чорапи, кърпи за носъ и пешкири.

Курсътъ на семинарията е 6 годишенъ. Всички ученици живѣятъ въ пансионъ и носятъ формено облѣкло.

гр. София 24 юлий 1912 г.

Отъ Управлението на Духовната Семинария.

Св. Синодъ на Българската църква.

Обявление

№ 3720

Извѣстява се на интересующитѣ се, че записването на ученицитѣ въ Свещеническото училище у Бачковската св. обитель прѣзъ учебната 1912/1913 година начева отъ I-й августъ т. г. и продължава до 24-й сѣщи мѣсець.

За ученици въ това училище се приематъ младежи, свършили III-й или IV класъ, на възраст отъ 19 до 27 години включително. По-възрастни се приематъ съ разрѣшение на Св. Синодъ.

Желающитѣ да постѣпятъ въ първи класъ на училището подаватъ прошение чрѣзъ манастирското управление на име на Ректора на ещщото училище най-късно до 24 августъ т. г.

При прошеннието се прилагатъ слѣднитѣ документи: 1) училищно свидетелство за завършенъ

III или IV-й класъ, 2) кръщелно свидѣтелство, 3) свидѣтелство отъ общината за честностъ, 4) свидѣтелство отъ прокурора за сждимостъ и 5) медицинско свидѣтелство, че е здравъ и нѣма никакви физически недостатѣци.

По сѣщи този редъ постѣпватъ и ония младежи, които сж по-възрастни отъ 27 години.

Приемането на ученицитѣ въ I класъ става съ конкурсенъ изпитъ: писменъ и устенъ. Устенъ изпитъ ще се държи по свещена история, новий и вехтий завѣтъ и славянско четене, а писменъ по български езикъ, споредъ програмата на III класъ.

Конкурсния изпитъ ще се произведе на 27 и 28 августъ.

Всеки ученикъ ще внася въ монастирската каса пансионската такса 300 лева, изплащана на два пѣти, половината при постѣпване въ училището, а другата половина на I януария. Въ замѣна на тази такса на ученицитѣ се отпуща храна, квартира, отопление, освѣтление, креватъ и сламеникъ. Всички ученици сж длѣжни да си доставятъ сами потребнитѣ учебници, дрехи, постилки, възглавници, обуца и пр.

Тази година въ I класъ ще се приематъ 40 души ученици.

Свършилитѣ училището ще се рѣкополагатъ за свещеници изключително за селеки енории.

гр. София, 24 юлий 1912 година.

Отъ канцеларията на Св. Синодъ.

Цър.-пѣвческо училище при Бачковския манастиръ.

Обявление

Управлението на църковно-пѣвческото училище при Бачковския манастиръ обявява на любителитѣ на църковното пѣние, че тази година ще се приематъ 20 ученика за сждното училище при слѣднитѣ условия:

Кандидатътъ-ученикъ трѣбва да е свършилъ най-малко I класъ и да е не по-малкъ отъ 14 г.

При записването си всеки трѣбва да прѣдстави слѣднитѣ документи:

- 1) Кръщелно свидѣтелство;
- 2) Медицинско свидѣтелство за че е здравъ;
- 3) Свидѣтелство за честностъ отъ общината и
- 4) Писмо отъ родителитѣ си, за че му позволяватъ да слѣдва тамъ.

Освѣнъ това, той трѣбва да носи съ себе си: дрехи за прѣобличане, постелка, завивка, обувки и най-малко 200 лева за да може да плати I-вия вносъ отъ таксата — 150 лева и да си набави най-необходимото.

Таксата е 300 лева за цѣлата година, плащана на два пѣти; 1) записването 150 лева и на I-й януарий 150 лева, срѣщу които получава храна, освѣтление, отопление, квартира и за учение.

Курсътъ на учението е едногодишенъ.

Кандидатитѣ нѣма нужда да подаватъ особени заявления, а се явяватъ въ училището, гдѣто главния учителъ ги приема по одобрение.

Всички църковни настоятелства могатъ да изпращатъ такива ученици на смѣтка на църквата, като знаятъ, че разходната сума винаги се признава отъ св. Митрополи.

Записванията почватъ на 1-й септември и траятъ до 10 с. м.

Отъ управлението на училището.

Втори августъ 1912 година.

На този день се навършватъ 25 години, откакъ Н. Величество царъ Фердинандъ възседава на българския прѣстолъ. Избранъ въ бурнитѣ и смѣтни години, когато, подиръ детрониранието на покойния князь Александъръ Батембергъ, свободата на народа бѣ суспендирана и когато властницитѣ съ насилия и тероръ налагаха волята си на страната, младиятъ тогава князь Фердинандъ Кобурготски прие избора и свърза своята сжда съ тая на българския народъ, отъ име на когото му се прѣдложи трона, и съ тая на българската земя, която зачете за свое отечество. Подиръ дълги непомѣрни борби съ потисничеството, които траяха години, князътъ взе страната на българския народъ. Отъ тая дата се прѣмагна режима на насилията и на терора. Почувствувалъ се веднѣжъ съ развързани рѣци, народътъ се прѣдаде на работа. Българскиятъ гений подири свобода и просторъ за дѣйностъ. Той си възвърна похитената свобода и даде просторъ на своята енергия и творчество. Интелигентенъ и съ широка култура, младиятъ князь схвана интесивния замахъ на народния творчески гений. Той го оцѣни и трѣгна съ него. Народъ и князь се прѣдадоха на творческа работа. Тѣ работиха четвъртъкъ вѣкъ. Историята и Европа хроникираха тѣхната работа. Българския народъ и българския князь издигнаха просвѣтно, военно и поминѣчно България и я възвеличиха. Тѣ скъсаха обръча на васалството и я направиха независима. Днесъ България е царство, което се счита отъ цѣль свѣтъ за първа държава на Балканитѣ. Въ дългата тая творческа работа князь и народъ опознаха себе си и общата задача, която иматъ.

България днесъ не е такава, каквато бѣ въ 1887 г. Тя е мощенъ факторъ, който всички респектиратъ и всички сочатъ. Макаръ въ общия ѣ контуръ да има сѣнки, нѣкъждѣ доста дебели, успѣхътъ на България е грамаденъ. Чужденцитѣ сж поразени отъ него. Тѣ постоянно пишатъ за него и атестираатъ България съ похвали. За тѣхъ той е по-голямъ, отколко го схващаме и цѣнимъ ние. Поразени отъ тѣй блѣскавия успѣхъ, тѣ дирятъ началото му въ 1887 г. и импулса му въ личнитѣ качества на царъ Фердинанда. Публицисти, писатели и държавници на западъ, като цѣнятъ качества и добродѣтелитѣ на българския народъ, отдаватъ успѣха на България на гения, който е умѣлъ да използва тия добродѣтели. Тѣ величатъ гениятъ, че ги е разплодилъ въ редица културни прѣобрѣтения, които издигнали Българското княжество въ царство и българитѣ надъ съседнитѣ балкански държавници и народи. Като констатираатъ всички успѣхитѣ на България, тѣ цѣнятъ българитѣ, които дирятъ своето благуване въ културата, но още повече цѣнятъ царя, който импулсиралъ народътъ и насочилъ способноститѣ и енергията му къмъ грамаднитѣ културни успѣхи, които възвеличили България. Безъ да се дири, царътъ ли или народътъ прѣдмствува въ успѣха, истината налага да се каже, че постигнатото отъ 1887 г. до днесъ е продължение на интензивнитѣ усилия, които иматъ кореня си и импулса си и въ гения на българския народъ. Ако пишецитѣ знаеха нашата културна история, тѣ не щѣха да дирятъ началото и импулса на нашитѣ културни успѣхи само въ 1887 г. Началото е много по-древно, както и импулсътъ е много по-дълбокъ. Българ-

скиятъ народъ и неговитѣ царе сж се прѣдали на културно творчество още при първото и второ наше царство: българската държава, българската църква, българската книжнина, която става основа на славянската, сж тѣхно създание; българското училище, създание на българската църква, достигнало въ гр. Търново, въ днитѣ на Теодосия и на патриархъ Евтимий, своя най-висшъ стадий при второто българско царство. Това творчество, прѣжкнато прѣзъ вѣковетѣ на робството, се пробудило и продължило особено силно въ днитѣ на възраждането, но отъ народа или, по-точно, отъ личната инициатива на редица достойни български синове. Безъ държава, безъ църква, безъ князь, безъ патриархъ, безъ центъръ, безъ община, безъ дори призната народностъ тѣ почватъ борба въ име на творческата идея, на която ние и Европа виждаме днесъ плодоветѣ, водятъ борбата при най-тежки условия съ постоянство и самоотвержение, борятъ се срѣщо държавна и църковна власть, налагатъ на двѣтѣ тия власти българското училище, възобновяватъ българската църква и принуждаватъ Турция да признае българската община и българския народъ, а Европа, хронолози и историци — да заговорятъ за тѣхъ. Това е новото творчество. То създава българското училище и българската църква, като начертава и нейнитѣ граници. Това сжщото творчество създава отпослѣ българската държава. Началото и импулсътъ на това творчество е у православния български народъ. Това начало и този импулсъ каратъ прѣзъ днитѣ на робството фаланга български труженици и родолюбци да жертвуватъ и да се саможертвуватъ — едни жертвували да откриватъ училища и да подържатъ учители по своя инициатива и съ свои срѣдства, както е било прѣзъ първата половина на изтеклото столѣтие въ Габрово, Свищовъ, Севлиево, Търново, Пловдивъ, Стара-Загора и пр. български градове, а други се саможертвували, като свършвали живота си въ грознитѣ азиатски затвори или въ влажнитѣ светогорски подземия за българската църковна независимостъ. Това начало и този импулсъ тласкатъ редъ години българскитѣ революционери въ планинитѣ да воюватъ и да мратъ за свободата и за правата на своя народъ. Тѣ ентузиазиратъ българскитѣ синове на Шипка и при Шейново, възпламеняватъ ги и ги увѣнчаватъ съ лаври. Тѣ прославятъ българското оржие и България на Сливница. Тѣ каратъ Европа да ржкоплѣска на сливничкитѣ герои. Тѣ пишатъ българската нова история и отбѣлзватъ въ нейнитѣ страници културнитѣ придобивки на българския гений. Тѣ създаватъ българския университетъ и издигатъ българското училище. Тѣ каратъ българския ученъ, писателъ, професоръ, учителъ, духовникъ, офицеръ, земледѣлецъ, търговецъ, индустриалець и служителъ да работятъ и свършенствуватъ отечеството. И ако България подиръ Сливница не е оная, която бѣше прѣди Сливница, това се дължи на творчеството на всички тия нейни синове, които, всѣки въ своята областъ, сж работили за подема на отечеството. Ако България подиръ 1887 г. се издига още по-високо; ако тя дири, по общото признание, своята сила въ науката, книжнината, университетитѣ, училищата и културнитѣ дружества, каквито има въ всѣки градъ, паланка и дори село, въ своята армия, банки, кооперации, плугове, машини, фабрики и желѣзници, въ парата, електричеството и въ своята енергия; ако тя съ енергията, която развива, и съ културнитѣ успѣ-

хи, които жъне, държи първенство на Балканитѣ, това прави честь и на царя, при който сж постигнати великитѣ успѣхи, и на народа, който се радва на тия успѣхи. Успѣхитѣ сж фактъ неопровержимъ. Тѣ сж дѣло на волята и на гения на народъ и на царь, у които вѣковния творчески импулсъ се продължава и се е проявилъ въ редицата културни придобивки, които министръ-прѣдседателя на 2-и августъ въ обскоено докладъ очерта по име и по дата въ г. Търново. Тия придобивки сж дѣло на два гения — на гения на царствуващия български царь и на тоя на българския народъ. Остава на бъдащитѣ историци да опрѣдѣлятъ, кои отъ двата гении е прѣдимствувалъ въ творчество.

Културнитѣ придобивки, постигнати отъ 1887 г. насамъ, сж най-сжпоцѣния бисеръ въ короната на царя на българитѣ. Този бисеръ се сочи отъ цѣлии западенъ печатъ. Царьтъ е честитъ съ такава корона. Културнитѣ придобивки издигатъ високо България и свѣдочатъ, че тя слѣдва да се свършенствува и да се готви за своето призвание. Още отъ самата си поява на полуострова или, по-точно, още отъ IX-ия вѣкъ тя е схванала това свое призвание. То е културно. България е прѣдзначена да върви напредъ и да носи култура, правина и свобода между народитѣ на Балканитѣ. Прѣзъ първото и второ българско царство тя е прѣснала най-много просвѣта и съзнание на Балканитѣ. Нейнитѣ усилия да обедини славянитѣ на югъ не успѣли, както не успѣли и тия, които по-късно направили нашитѣ братя по племе. Задачата, която не е работа на едно поколѣние, стои открита. Тя чака да се разрѣши съ култура и свобода. Българскиятъ народъ и неговиятъ царь сж за културата и за свободата на Балканитѣ. На тази тежка задача, която сж унаслѣдили, тѣ работятъ. И въ деня, въ който чествува 25-годишната дѣйностъ на своя царь и се редятъ постигнатитѣ културни успѣхи при неговото царуване, България е принудена да издигне гласъ на протестъ срѣщо атентатитѣ върху културата и свободата въ Турция. Тия атентати изпълниха улицитѣ въ Кочани съ труповетѣ на невинни българи мже, жени и дѣца, облѣкоха въ черно българския народъ. Ала България ще продължи смѣло пята си. Като си дава отчетъ за постигнатото отъ 1887 г. и за онова, което има да постига, тя се прониква още по-силно отъ призиването си. България ще слѣдва да върви напредъ, ще слѣдва да работи на тежката задача, която историята ѝ е възложила. Негово Величество царьтъ, насърченъ отъ постигнатия успѣхъ и ободренъ отъ енергията и готовността на страната, ще слѣдва да върви съ българския народъ, ще слѣдва да го води къмъ нови по-велики културни придобивки и къмъ национални завоевания, на каквито има право народъ, който е носителъ на култура и на свобода.

Такава е надеждата и такива сж мотивитѣ на Българската църква. Всѣкога най-близка до православния български народъ и най-дълбоко проникната отъ неговитѣ тежнениа и призвание, нейнитѣ молитви сж за българския царь и за българския народъ. Нека Всевишния благослови тѣхнитѣ усилия, нека да продължи тѣхното творчество и нека го увѣнчае съ блѣскавъ успѣхъ. Балканитѣ чакатъ свобода и правина. Това чакатъ отъ България и отъ нейния вѣнценосенъ вождь. . .

Ст. Михайловски.

Книга за българските пастири и наставници.

I.
(Продължение).

А веднъж увъриме ли се че има Богъ, — религията чрезъ своитѣ органи вжтрѣ въ насъ, чувство и съвѣсть ръководящи мисълта, религията покаже ли ни че свѣтовнитѣ закони изхождатъ отъ свѣтовенъ законодатель като потоци отъ планина, — ний разбираме че моралътъ и неморалътъ не е човѣшко дѣло.

Творецъ ли е на общия, на всемирния редъ — Богъ е творецъ и на моралния редъ.

Моралнитѣ принципи ний поставяме въ Бога затова защото нема жизвени принципи, нема жизвени сили които да не сж дѣло на жизнедавецътъ; само животътъ ражда животъ, само живо благоустройство ражда живо благоустройство, — а моралътъ е животъ и живо благоустройство.

Рѣчеме ли на човѣка: „Върви напредъ, подобрявай всичко въ себе си“, — ний му думаме: „Върви къмъ Бога“, — понеже изразъ послѣденъ и крайна форма на напредъкъ и на добро е Богъ.

Богъ не ще бжде Богъ — ако е несъвършенна сила, — понеже, като несъвършенна сила, и той ще бжде производъ — и той ще бжде промѣнливъ — та и надъ него ще има друга сила която ще го движи и направлява.

Богъ е съвършенъ.

За да стои надъ всичко, за да обгръща всичко, той трѣба да бжде съвършенъ. Съвършенъ — сирѣчь: всемогъщъ, всезнаещъ, всемъдъръ, всеблагъ, всеобладаващъ, всеобемащъ.

Ала отъ всичкитѣ атрибуции на Бога, — отъ всичкитѣ форми на божественното съвършенство, — намъ, слаби мислящи твари, най много радва, тѣши, насърчава и подкрѣпя „благостъта“.

Богъ е *всеблагъ*, — сирѣчь Той е *Богъ милостивъ за насъ*.

Богъ е *всеблагъ*, — сирѣчь Той е *Богъ който мисли и се грижи всеминутно за насъ*.

Богъ е *всеблагъ*, — сирѣчь Той е, въ вселенната, не като единъ студень притежатель и ползоприемателъ — а като единъ всемилостивъ владика, — като единъ *Общъ Отецъ и Родителъ*, както го нарича християнската църква.

Богъ е *всеблагъ*, — сирѣчь Той е Богъ на всепобѣдното добро и на всегържествуващата правда, — Богъ предъ който всѣка неправилностъ е минутенъ феноменъ който забуля неразрушимата правилностъ, Богъ който поставя предъ стѣпнатѣ ни пречки и ями, не за да ни събори и съкруши — а за да ни накара да се бориме — та да се окастрияме въ борбата — да надвигаме лопитѣ инстинкти въ себе си и лопитѣ домогвания около себе си — да се превъзdigаме нравствено — и добруването ни да бжде цѣна на подвига ни, да бжде заслужено!

О такъвъ Богъ — съ отеческо сърце къмъ всички свои рожби и творения — о такъвъ неизмѣнно любящъ Богъ — ний свързваме себе си навѣки — поради своята жажда за вѣчна правда, за вѣчно благодушествование, за вѣченъ покой.

Виждайки земното си нищожество, съзнавайки бързопреходността на земнитѣ си блѣнове и

замисли, чувствовайки страшна противоположностъ въ себе си — трудоспособностъ ограничена и ламтежъ къмъ неограниченостъ — ний подкачаме да търсиме — за временнитѣ си подвизавания — основа която да стои извънъ времената. Ний подкачаме да търсиме гаранция за човѣшкото правдолюбие, за човѣшкото благоденствие, — и съчленяваме това що върши нашата воля съ това що се върши отъ свѣрхчовѣшка воля — като думаме: — *Всичко чрезъ Бога, всичко съ Бога*. Да, Богъ не може да допустне нищо противно на неговитѣ планове, и нашата съвѣсть, нашето сърце ни думатъ че тѣзи планове иматъ за цѣль охрана на свѣта чрезъ охрана на вещественния и духовния редъ.

Който върва въ доброто — върва въ Бога.

Който върва въ Бога — върва въ доброто.

Добро въ Бога — ето принципъ на принципитѣ.

Добро въ Бога — ето религията.

А това значи:

Везъ Бога нема и не може да има нравственъ идеалъ, — нема и не може да има неизмѣненъ духовенъ законъ, — нема и не може да има моралъ.

Да еманципираме морала отъ религията — то е като да еманципираме божията воля отъ божията личностъ!

Да създадеме независимъ моралъ и да го поставиме надъ религията — то е като да рѣчеме на човѣшкия родъ: — Издигни се надъ земния валакъ, овладѣй всички небесни тѣла, стани свѣтъ надъ свѣтоветѣ, обяви себе си за источникъ на всичко, обсеби това което до сега те е обсебѣло! —

Химери и илюзии.

Човѣкъ може да изопачи всичко въ себе си, духъ и съвѣсть, благомыслие и благоразумие; ала той не може да преиначи нищо въ вселенната.

Всесвѣтовниятъ редъ е достѣпенъ за нашитѣ мисли и чувствавания, — но за да го величаемъ, за да му се кланяме!

Имало е людие велемошци, — но само чрезъ любовъ, чрезъ върва.

Чрезъ отрицание никога човѣшкото същество не е вършало друго освенъ игри смѣшни и нещастни.

Когото, прочее, нашитѣ учители (— нека не скверниме хубавата дума учители, и нека рѣчеме селски даскали —) се даватъ за боготворители на материялизма и на извънрелигиозната наука, тѣ боготворѣтъ, вѣщностъ, една сѣнка.

Ний думаме:

— „Богъ е истина!“

Тѣ — наопаки — се провикватъ:

— „Истината само е Богъ!“

Превъсходно! Но понеже върховнитѣ истини сж изразъ на върховнитѣ наредби, — и понеже върховнитѣ наредби сж „*несамосътворими*“ — та предствляватъ една върховна воля, вий не сте послѣдователни ако се опѣлчавате противъ идеята за божество.

Истината е Богъ, — то значи: съществува нѣщо реално което може да се назове Богъ.

Съществува нѣщо реално което може да се назове Богъ, — то значи Богъ е реаленъ, Богъ е истински, Богъ е истина!

Селскитѣ даскали се провикватъ още:

— „Могѣщъ е който знае; науката ни показва какво нѣщо е животъ!“

Така е!

Но — както забѣлѣвахме вече — науката, като освѣтлява пътя на живота, не ни дава сили да го извървиме.

Богоотстъпници и богопротивници смѣватъ тѣзи разнородни работи — помощъ за живуване и смисълъ на живота.

Тѣ смѣватъ лесното и разумно поминувание, — което е срѣдство, съ превъздигането и пълното задоволство на духа, — което е цѣль.

И понеже заговорихме изново за науката и нейнитѣ задачи — нека прибавиме още нѣколко разширения по този въпросъ.

Казахме че понятие за дългъ не може да изхожда отъ научни опити и наблюдения; науката би ни дала срѣдство да изпълниме дълга си само тогава когато би ни раскрыла всичкитѣ тайни на мирозачатието и мироуправлението.

Науката отказва да говори за такива работи; тя не знае езика на който може да се говори за такива работи.

Всичко въ вселенната образува една грамадна верига; науката вижда една частъ отъ брънкитѣ на тѣзи верига; — но защо брънка е скачена съ брънка — и колко сж брънкитѣ — науката не може да схване; и тя не може да разясни защо човѣшкитѣ предприятия иматъ смисълъ само когато се намиратъ въ пълна хармония съ божнитѣ наредби...

Кеплеръ думаше:

„— Дано доживотъ да намирамъ вътрѣ въ себе си тоя Богъ когото съзирамъ на веѣка крачка предъ себе си! —“

Какво искаше да каже Кеплеръ съ тѣзи думи? Ето цс:

„— Моята вѣра въ Бога изхода отъ всемирното съзерцание на чудесата съ каквито произобилва мирозданието; — и дано виняги да живѣе въ мене този Богъ който живѣе насѣкъждъ предъ мене! —“

Кеплеръ не за туй вѣрваше въ Бога защото бѣше ученъ мжжъ, а бѣше дѣйствително ученъ защото почнуваше и привършваше учението си съ богопознание.

(Слѣва)

По поменуването въ Божествена служба.

Съ поменуването при Божествена служба се заблуждава. Не веднъжъ „Ц. вѣстникъ“ се принуди да отбѣлѣжи, че въ екзархийскитѣ „положения“ е въпросъ за поменуване името на Н. Блаженство екзарха при Божествена служба тепървъ, а не за поменуване, което е ставало или става и което св. Синодъ билъ отмѣнилъ напоследъкъ. Въ брой 25 на „Ц. вѣстникъ“, по даденъ поводъ, се напечата извлечение отъ протокола, съ който се даватъ три формули за поменуването, именно: една за гражданскитѣ власти и двѣ за духовнитѣ власти — една за епархийскитѣ митрополити отъ священодѣйстващитѣ епископи, архимандрити и свещеници и друга за св. Синодъ отъ священодѣйстващитѣ епархийски митрополити. Тѣзи три формули Н. Блаженство е съобщилъ, по рѣшение на св. Синодъ, съ окръжно послание на високопрѣосвещенитѣ митрополити. Въпрѣки този изнесенъ фактъ, известни лица слѣдватъ да настояватъ, че името на Н. Блаженство екзархътъ е поменувано и че окръжното послание, за което е дума,

било отмѣнено. Нѣкои отъ тия лица отиватъ дори до тамъ, че подбуждатъ енориаршитѣ на нѣкои църкви да принудятъ съ сила епархийскитѣ архиереи да поменуватъ името на Н. Блаженство, когато служатъ. Опити за такива насилия сж правени въ нѣколко енории. Трѣбва да се съжалева, че се заблуждаватъ енориашитѣ и се настройватъ съвсѣмъ неоправдано срѣщо своитѣ пастири. Насилията сж осждителни. Тѣ нито ще наложатъ поменуване, което не е озаконено и за което е въпросъ тепърва да се озакони отъ компетентното тѣло, нито пъкъ могатъ да отмѣнятъ поменуване, което е озаконено. Св. Синодъ не е си служилъ съ насилие и незакононости. Той не е отмѣнявалъ поменуването името на Н. Блаженство при Божествена служба, защото за това не е имало разпоредба, нито пъкъ е ставало поменуване въ случаи, за които се пише. Фактитѣ въ случая сж по-убѣдителни и авторитетни, отколкото свѣдѣнията на лица, които иматъ интересъ да заблуждаватъ съ цѣль да прѣдизвикватъ скандали и смутове въ пазвата на църквата. Най-убѣдителното и най-силно опровержение срѣщо заблудитѣ съ поменуването е самото окръжно послание на Н. Блаженство екзарха за тритѣ формули на поменуването отъ 1890 г. подъ № 1579. Ето дословния текстъ на това окръжно послание:

„Българска екзархия

15 септември 1890 г.

№ 1579.

Цариградъ.

Ваше Високопрѣосвещенство!

Св. Синодъ, въ засѣданието си отъ 10 юлий т. г., протоколъ XXXVI, се занима съ въпроса за еднообразното споменуване гражданскитѣ и духовни власти при църковнитѣ молитвословия и опрѣдѣли за тая цѣль една формула.

Като ви приключаваме въ настоящето си единъ екземпляръ отъ въпросната формула за общо употрѣбление, считаме за нужно да прибавимъ че св. Синодъ като взе предъ видъ това, че е желателно, щото споменуването на св. Синодъ отъ страна на пархиалнитѣ архиереи да става всждъ еднообразно, опрѣдѣли тога да става по слѣдующата форма:

На великия входъ — *Святѣйший Болгарский Синодъ да помянетъ Господъ Богъ во Царствии Своемъ всегда, ныне и присно и во вѣки вѣковъ.*

На възгласа слѣдъ молитвата по „изрядно“ *Во первыхъ помяни Господи Святѣйший Болгарский Синодъ ихъ же пр.*

Като се прѣпоръчваме на св. Ви молитви, оставаме на Ваше Високопрѣосвещенство.

Во Христѣ братъ:

Екзархъ българский: *Иосифъ*“.

Това е окръжното послание, на което св. Синодъ се повърна напоследъкъ. Както се вижда, нищо въ това окръжно нѣма за поменуването на Н. Бл. екзарха.

Д.

Д. Ласковъ.

Екскурзията на софийскитѣ семинаристи до Бачковския манастиръ.¹⁾

Слѣдъ разглеждането на съборната църква ученицитѣ бѣха приети отъ самия о. Игуменъ въ *библиотеката и хранилището*. Тука на ученицитѣ се показаха

¹⁾ Важъ: „Ц. в.“ бр. 27 т. г.

много стари кръстове, икони, евангелия обковани съ злато и сребро и разни църковни сждове, сребърни и златни, повечето работа на български златари отъ Чипровецъ. Особено впечатление направи на ученицитъ една дарохранителница въ формата на църква съ много голъми и малки кубета, направена отъ тънка фелигринова работа и напъстрена съ скъпоцѣнни камъни отъ всички цвѣтове както и необикновено голъмата и тежка кадилница отъ масивно сребро; всички ученици любопитствуваха и искаха да опитатъ дали биха могли да кадятъ съ подобна кандилница. Послѣ показаха се на ученицитъ много сребърни и златни ковчезета съ св. мощи, като имъ се говори за значението на св. мощи и за учението на Църквата за тия светини. Разгледахме така сждо много гръцки ржкописни книги съ художествено изработени цвѣтни заглавни букви, както и много гръцки нотни книги; видѣхме гръцки ржкописенъ служебникъ съ славянски прѣводъ на възгласитъ, написани по краищата на листата. Тука се говори на ученицитъ за ползата отъ изучаването на гръцкия езикъ, за да могатъ въ бъдаще да бждатъ използувани всичкитъ тия книжни богатства, които сж запазени изъ манасторскитъ библиотеки. Нѣкога Бачковскиятъ манастиръ разполагалъ съ богата библиотека, която съдържала множество цѣнни ржкописи гръцки, а може би и славянски; обаче сега отъ това богатство едва сж уцѣлѣли около 300 екз. ржкописни и старопечатни книги, повечето гръцки съ църковно и богослужебно съдържание. Особено внимание заслужаватъ пергаментнитъ сборници, фолио, отъ XI—XII в., съдържащи слова на великитъ учители на Църквата. За съжаление, въ библиотеката нѣма никакъвъ редъ, книгитъ въ нея дори не сж описани.

Разгледахме сждо така църквата въ южната половина на манастиря, дѣто сега се помѣщаватъ училищата — съградена прѣзъ 1830—40 г. при игумена *Матей*, старозагорецъ и заграфисана отъ самоковския зографисарь *Захари Христовъ*. Тука ние видѣхме много славянски надписи по стѣнитъ и иконитъ, нѣкога замазвани отъ гърцитъ а сега, слѣдъ като се поистрила боята, отново се появили; тия слѣди отъ нѣкогашнитъ борби между гърцкото и българското влияние въ манастиря правѣха впечатление на ученицитъ. Други такива славянски надписи, полуизтрити, полузамазани, ученицитъ намѣриха още на западния зидъ въ манастирския дворъ, както и подъ паперта прѣдъ съборния храмъ.

Слѣдъ като разгледахме старинитъ вжтрѣ въ манастиря, ние отидохме да видимъ и тѣй наречената *църква-гробница*, на изтокъ отъ манастиря по пята за *Аязмотогъ*. Това е безспорно най-старата зграда, останала още отъ врѣмето на бакурянитъ. Тя прѣдставя староврѣмска двоетажна *покойнишка* църква, въ долния етажъ (подземието) на която се събирали за пазене коститъ на умрѣлитъ монаси, а отгорѣ било църква, кждѣто редовно се служели заупокойни литургии. Освѣнъ покривтъ, който е новъ, църквата е запазила старитъ си стѣни, зидани отъ дѣланъ мѣстенъ бигоръ, симетрично нашарени съ редъ голъми червени тухли и съ много слѣпи прозорци и арки само откъмъ едната страна — южната. Сжщиятъ градежъ отъ редъ камъни и редъ тухли, сжщитъ слѣпи прозорци и арки само по южната страна на сградата ние видѣхме на другия денъ и на църквата при Асѣновата крѣпостъ надъ Станимака. Църквата-гробница е продълговатъ корабъ безъ странични и ефи, раздѣленъ на три части: притворъ, срѣдня часть и олтарь; цѣлата вжтрѣшность на долния и горенъ етажъ е покрита съ х/бава староврѣмска стѣнна живопись, която на много мѣста още добрѣ се е запазила. Светцитъ сж изобразени едни въ цѣлъ ръстъ, а други въ медалиони; у светителитъ прѣобладаватъ бѣ-

литъ филони, нашарени съ черни кръстове — характерна особеностъ на срѣдновековната византийска живопись прѣзъ XIII и XIV в. Въ долния етажъ заслужаватъ особено внимание образитъ на двамата братя Бакурияни, а въ горния етажъ на сѣверната страна подъ нишата на единъ слѣпъ прозорецъ се намира извѣстния образъ на царь *Иванъ Александъръ*. Царьтъ е прѣдставенъ въ ръстъ, облѣченъ въ царска порфира, напъстрени съ скъпоцѣнни камъни, съ царска корона на главата, която отъ двѣтъ страни поддържатъ два летящи въ въздуха ангели. Надъ главата на царя въ полукръга на нашѣта е изобразена св. Богородица — *ширшая небесь* съ Младенеца-Христосъ въ обятията, допоясно изображение; небесната покровителница стои въ облацитъ съ молитвено издигнати ржцѣ къмъ небето и, очевидно, моли Бога Той да закриля благовѣрния цѣль и самодржцѣ вѣдѣмъ вѣдѣмъ и гръцки, а дѣтето Христосъ разперило и двѣтъ си ржцѣ надъ главата на царя и го благославя. Композицията е чудесно хубава, както по идея, тѣй и по изпълнение; жалко, че до сега никой не се е сетилъ да я копира изцѣло; въ народния музей има такъво копие, но само на царската глава. А това мислимъ не е късно още да стане и сега. Прѣди 16 годни ние имахме случай да видимъ сждото изображение — тогава то бѣше по-добрѣ запазено; отъ странитъ му можеше още да се прочете името на царя, написано съ гръцки букви: ΙΩ., EN. . ΑΛΞΑ. . ΡΟΥ. Сега разбира се фреската е много по-повредена и отъ надписа вече не се вижда нищо. Ако се остави въ това положение, въ което тя се намира днесъ, на открито изложена на стихийитъ и на произвола на всѣки случаенъ миновачъ, ще минатъ може би още 10 години, и отъ хубавото изображение на единъ отъ най-бѣлѣжититъ български царе — тѣй лестно за народната ни гордость, — ще остане само жаленъ споменъ.

Въ скоро врѣме прѣдстоятъ царски юбилейни тържества на Царя на българитъ ще се поднасятъ разни подарѣци; дали не ще бжде единъ цѣненъ подарѣкъ съ дълбоко идѣино съдържание, ако се възложи на единъ отъ професоритъ при художеств. академия да снесе реставрирано копие отъ образа на ц. Иванъ Александъръ — *тоя благовѣренъ царь, ктиторъ и покровителъ на българската църква и нейнитъ манастири* което да се поднесе на царя, който е такъвъ любителъ на българскитъ църковни старини. На подобни картини, мислимъ, мѣстото е тъкмо въ двореца на българскитъ царе. А пкъ до като това се направи, сега за сега добрѣ би било, ако манастирско управление — безъ да чака това да му се прѣдпише отъ св. Синодъ — се разпореди да се заковатъ поне съ дѣски ония двѣ голъми дупки на сѣверната и западната стѣни на грѣбницата, та да не се пълни притвора на църквата съ дждъ и смѣгъ, които най-много поврѣждатъ стѣнната живопись. Послѣ, нека се постави и тука една врата, която да стои винаги затворена, за да нѣма възможность кой когато поиска да влиза да драци и кърти по стенитъ: пкъ най-послѣ не е и хубаво прѣдъ вратата на единъ манастиръ една църква отъ такъва археологична цѣнность, оставена и денъ и ноцѣ отворено, да служи за пладнице на манастирскитъ кози . . .

(Слѣдва).

Иерод. Михаилъ.

Православната църква въ Япония.

(2)

История на възникването и разпространенето на православия въ Япония.

Първи дѣятелъ и апостолъ на православия въ Япония е великиятъ руски мисионеръ — архиепископъ Николай. Съвършено неочаквано и случайно започналъ Викоепр. Николай своето мисионерско служение Въ 1857 год. св. Синодъ запиталъ Петербургската духовна академия, дали нѣкой отъ студентитѣ не желае да замине за свещеникъ при руското консулство въ Хакодате и, при удобенъ случай, да започне тамъ християнска проповѣдь. На туй прѣдложение се отзовали нѣколко свещеника и между тѣхъ студентътъ Иванъ Косаткинъ, който изявилъ желание да замине въ Япония монахъ. Св. Синодъ избралъ Косаткина, който, като приелъ монашеско постригване съ името Николай, отпътувалъ за Япония. Отъ това врѣме иеромонахъ Николай всецѣло се отдалъ на мисълта за прѣдстоящото му служение: „Когато пѣтувахъ за тамъ, казвалъ той, азъ много мечтаехъ за своята Япония. Тя се рисуваше прѣдъ моето въображение като невѣста, която чака моето пристигане съ букетъ въ рѣцѣ. Ето, ще се произнесе въ нейната тъмнина вѣстята за Христа и всичко ще се възобнови. Пристигнахъ, гледамъ, — моята невѣста спи най-прозаически сънь и даже и не мисли за мене“¹⁾.

Велики трудности срѣщналъ отъ Николай въ първитѣ години на своето прѣбывание въ Япония. Япония тогава току-що е била открита за европейцитѣ. Японцитѣ се отнасяли враждебно къмъ чужденцитѣ, странѣли отъ тѣхъ и ги ненавиждали. Врѣмената били неспокойни и опасни, тъй че за проповѣдь отначало и не могло да се мисли. На първо врѣме отъ Николай се ограничилъ само съ изпълнението на свещеническата длъжностъ въ посолската църква. Бъдащото служение, обаче, живо се прѣднасяло прѣдъ неговото съзнание и той не се забавилъ да започне изучаването на всичко необходимо за неговата мисионерска дѣятелностъ. Той почналъ да изучава японския езикъ и, послѣ неговото усвояване, — китайскитѣ класици, японската древня и нова история и будийската литература. Въ прѣдължение на десетъ години, благодарение на упоренъ трудъ, той тъй успѣлъ въ своитѣ занятия, че съ знанията си въ казанитѣ области не рѣдко е прѣвъзхождалъ и самитѣ японски учени и будийски бонзи¹⁾ (японскитѣ духовни лица). По такъвъ начинъ отъ Николай се е въоръжилъ съ всички необходими знания за проповѣдническа дѣятелностъ срѣди японцитѣ.

Скоро се прѣдставилъ на о. Николая и удобенъ случай да пристѣпи къмъ своето избрано служение. Той успѣлъ да обърне къмъ Христа единъ ученъ бонзъ по име Савабе, който се кръстиялъ съ името Павелъ, и неговия лѣкаръ Сакай, прѣименованъ при кръщението въ Иоанъ. Тѣзи новообърнати японци се явили първи туземни апостоли, които съ всички сили се отдали на дѣлото на евангелската проповѣдь между своитѣ еднородци. Павелъ и Иоанъ започнали да проповѣдватъ христовото слово между своитѣ близки и успѣли да обърнатъ къмъ него много лица. На дѣлото на православната проповѣдь по такъвъ начинъ е било положено успѣшно начало. Отъ Николай, като се увѣрилъ, че християнството може да намѣри въ Япония добра почва, не закъснѣлъ да се отпрати въ Русия и да ходатайствува за откриване специална духовна мисия. Въ Япония отъ Николай се върналъ, въ санъ архимандритъ, началникъ вече на руската

православна мисия (1870 год.). Скоро подиръ това му е билъ назначенъ и помощникъ въ лицето на дѣятелния о. Иеромонахъ Анатолий.

Съ учрѣдяване на мисията открила се възможностъ да се води по-систематическа проповѣдь срѣди японцитѣ. Но християнството още се считало религия запрѣтена и проповѣдването му изисквало крайна прѣдпазливостъ. На европейцитѣ при това било забранено не само да се заселватъ, но даже и да пѣтуватъ вжтрѣ въ страната; за тѣхъ свободно били открити само нѣколко порта. Безъ да се гледа, обаче, на тѣзи припятствия, православната проповѣдь успѣла да огласи не само гр. Хакодате, кждѣто първоначално живѣлъ и дѣйствувалъ отъ Николай, но и околнитѣ страни. Чрѣзъ новообърнатитѣ японци православиято скоро проникнало въ различни недостѣпни още за европейцитѣ области: Сендай (на о. Нипонъ), Акито, Сеонай и Нимбу. Благодарение на ревностната и убѣдителна проповѣдь на Павелъ Савабе, християнството скоро проникнало и въ столицата на Япония — Токио (тогава се наричала Едо, която послѣ станала центъръ на православната църква¹⁾). Тукъ не закъснѣлъ да се отпрати по-късно и самъ отъ Николай. Въ всички мѣста, гдѣто проникнало, особно въ Сендай, православиято започнало въ кратко врѣме да брои съ стотици послѣдователи срѣди японцитѣ.²⁾

При всичката прѣдпазливостъ, която спазвала православната мисия въ своето дѣло, слухътъ за разпространението на християнството все таки не могаль да не дойде до японскитѣ власти. Въ 1872 г. нѣкои областни управители открили и гонение противъ християнитѣ. Вѣрата на новообърнатитѣ се подхвърлила на испытание. Първо гонение за вѣрата испитали на себе си християнитѣ въ Сендай, кждѣто дѣйствувалъ Павелъ Савабе. Послѣдниятъ билъ заключенъ въ едно подземие, кждѣто рискувалъ да изгуби съвършено своето здраве. По-ревностнитѣ между християнитѣ били само затворени въ тъмници, а другитѣ били изслѣдвани и пуснати подъ гаранция. Срѣди разпитванитѣ имало даже 10—12 годишни момчета, които поразавали невѣрующитѣ съ своитѣ отговори. Но това гонение отъ страна на властта не само не причинило вреда на православната проповѣдь, но още по-вече утвърдило въ християнската вѣра слушащитѣ я. „У когото вѣрата е била още само въ ума, писалъ отъ Николай, у тогози вслѣдствие на гонението, тя прѣминала въ сърдцето“¹⁾. Друго гонение въ сщщото врѣме се започнало въ Хакодате: проповѣдницитѣ — катихизатори и много отъ християнитѣ били затворени въ тъмници, а чиновницитѣ, приети християнството, били лишени отъ длъжности. Но и тукъ гонението на християнитѣ само укрѣпило тѣхната вѣра. За щастие скоро правителството прѣкратило прѣслѣдванята на християнитѣ. Въ 1873 год. то издало и заповѣдь да се снесе покаченя на открити обществени мѣста указъ, за недозволеността на християнската вѣра. Подиръ прѣкратяване гонението на християнитѣ, между японцитѣ се появило особно силно желание да слушатъ православнитѣ проповѣдници и числото на желающитѣ да цѣнятъ Христа се увѣличило двойно. Проявяваната въ нѣкои мѣста впечатлителностъ на японцитѣ къмъ слушане православната проповѣдь отъ Николай сравнявалъ съ мѣкостята на вощка. „На всѣкждѣ, пише той, съчувствующи намъ, на всѣкждѣ очакващи намъ, на всѣкждѣ дѣло живо, животрептуеще, на всѣкждѣ зачатъци на животъ пѣленъ, горещъ, дълбокъ . . .“¹⁾

¹⁾ Рускый Вѣстникъ за 1873 г., май м-ць, стр. 424—425.

²⁾ Церк. Вѣстникъ 1875 г. № 2.

³⁾ Правосл. Собесѣдникъ 1874 год. стр. 66.

⁴⁾ Прав. Соб. 1874, ст. 68; Рускый Вѣстн. 1873 год., ст. 437.

¹⁾ Архим. Сергій. На Дальнемъ Востокѣ, 1897, стр. 92.

²⁾ Ibid, ст. 97—99.

Б. Н. Балканки.

МНѢНІЯ И ОТЗИВИ.

Християнскитѣ православни братства.

1. Значение на братствата, 2. Цѣль и срѣдства, 3. Организация и дѣйностъ.

* * *

Отраднo впечатление прави факта, че отъ нѣколко години, между срѣдата на нашето гражданство се популяризира идеята за основаване на дружества, които си задаватъ за цѣль духовното религиозно-нравствено възпитание на народа. Думата ни е за така нареченитѣ *християнски православни братства*.

Идеята за образуването на такива братства се възприе охотно отъ християнитѣ. Благодарение на това, че начело на тия хуманни и благотворителни дружества застанаха люде просвѣтени, благодарение и обстоятелствата че на всѣкъждѣ благоговѣйнитѣ отци проявиха тактъ и умѣние, — ние виждаме, че тия братства, които сж основани до сега изъ градоветѣ, продължаватъ да сжществуватъ и да развиватъ своята духовно-просвѣтителна и народополезна дѣйностъ.

За организацията и дѣйността на тия братства до сега нигдѣ, почти нищо не е писано въ нашата духовно-религиозна книжнина.

Какви сж условията, при които работятъ братствата; какви спѣнки се срѣщатъ и какъ се отстраняватъ тѣ; какви срѣдства биха могли да се взематъ изобщо за увеличаване броя на братствата и за разширяване на тѣхната ползотворна дѣйностъ между християнитѣ и обществото изобщо, — на тия въпроси не се е спиралъ никой досега.

Като отдаваме твърдѣ голѣмо духовно и обществено-нравствено значение на тия братства, ние смѣемъ да заинтересуваме читателитѣ на „Ц. В.“ съ лансиранитѣ въпроси, като изкажемъ върху нѣкои отъ тѣхъ своето мнѣние.

I.

Значение на братствата.

Безъ да прѣувеличаваме, ние твърдимъ, че днешнитѣ християнски-православни братства има да играятъ една голѣма културно-просвѣтителна роля, която засѣга прѣдимно духовния, религиозно-нравственъ подема на нашето общество.

Благодарение на кривия пѣтъ, изъ който е тръгнала една частъ отъ младежъта и интелигентията ни, народътъ е увлеченъ въ разни заблуждения, суевѣрията въ простата маса още не сж изкоренени, макаръ и да се гордѣемъ съ прѣучени учители и много училища. Разпокъсанъ и разединенъ народа, макаръ и да пази като зѣнцидата на око̀то си своята праотческа вѣра, намира се на кръстопѣтъ, между грубия материализмъ и високия хуманенъ идеализмъ, — вѣрата и безвѣрието като че ли сж за него безразлични.

Църквата ни е мощенъ факторъ, но и тя сама по себе, често пѣти остава изолирана и влиянието и, ако не се обезличава, то се въ повечето случаи парализира отъ противодѣйствието на разнитѣ организации насочени явно противъ вѣрата въ Бога и противъ Църквата ни.

Не само наивната и слаба младежъ, но и възрастното християнско гражданство силно почва да се отчуждава и изтудява отъ своята праотческа вѣра, като вижда, че нѣма мѣсто и сдружение въ името на тази вѣра, дѣто да може всѣкой християнинъ да сплоти своитѣ сили и да се отдаде на общото духовно благо. Прѣзъ врѣме на робството, а доста врѣме и слѣдъ

освобождението ни „Народнитѣ читалища“ играеха тази просвѣтна роля. Около тѣхъ се групираха всички труженници и работѣха за просвѣтата на народа и за неговото религиозно-нравствено усвѣршенствуване. Въ организацията и дѣйността на народнитѣ ни читалища, прѣди освобождението и до скоро даже, видно и първо мѣсто заемаше нашия народенъ пастиръ и учител — свещеникътъ.

Днесъ съвършено друго е положението на читалищата. По-старитѣ отъ тѣхъ се захриха, а новооснованитѣ иматъ чисто просвѣтна и научна тенденция, безъ огледъ на духовнитѣ и религиозно-нравствени нужди на народа.

Въ тзи смисълъ ние намираме че днешнитѣ християнски православни боатства ще могатъ да продължатъ дѣйността на нѣкогашнитѣ наши народни читалища. Като оставятъ науката и просвѣщението на народа въ обязаностъ на училището, на библиотекитѣ и читалищата, братствата ще трѣбва да си поставятъ за цѣль духовното усвѣршенствуване, религиозно-нравственото възпитание на обществото и благотворителностъ.

Въ тази областъ братствата ще има да развиятъ своята планомѣрна, систематична и обмислена дѣйностъ.

II

Цѣль и срѣдства.

Братствата трѣбва да иматъ и строго научна цѣль. При тѣхъ трѣбва да се основаватъ библиотеки съ цѣлни научно-богословски книги, които да послужатъ на свещеницитѣ и християнитѣ да се обогатятъ съ познания необходими при честитѣ спорове и критики съ гонителитѣ на религията отъ училището.

За да очертаемъ по-добрѣ цѣльта и срѣдствата на братствата, нека да изтъкнемъ какви сж тѣ на нѣкои сега сжществувачитѣ братства. Ще трѣбва да спремъ вниманието си главно на Чирпанското християнско братство, което е най-старо и което има най-голѣма популярностъ между обществото.

Глава първа въ уставътъ на православното християнско братство въ гр. Чирпанъ опрѣдѣля слѣдната цѣль:

Чл. 1. Православното Християнско Братство има за цѣль: 1) да повдига и развива нравствено религиозното чувство у народа и да го утвърждава въ учението на св. Православна църква;

2) Да подържа приютъ за стари недѣгави или сиропиталище — споредъ нуждата.

Забѣлъжка: Братството отдѣля всѣка година половината отъ своитѣ приходи за съграждане нуждното здание и $\frac{1}{10}$ за постояненъ неприкосновенъ фондъ, отъ лихвитѣ на който да се гарантира просъществуването на прикута и въ неблагоприятни условия.

3. Да подпомага крайно бѣднитѣ и безработни сѣмейства, като имъ търси или създава работа;

Забѣлъжка: За тая цѣль се устройва бюро за безработни.

Чл. 2. Братството постига своята цѣль:

1) Чрѣзъ недѣлни и празнични почивки, 2. Чрѣзъ публични сказки и четения.

Забѣлъжка: Настоятелството избира проповѣдницитѣ и сказчицитѣ, като внимава тѣ да сж членове на Православната църква, да се отличаватъ съ прави мисли върху вѣрата, да сж съ добродѣтеленъ и благочестивъ животъ и добро име между обществото.

3) Чрѣзъ образуване братствена читалня.

4) Като издава или съдѣйствува за издаването на разни книги съ религиозно-нравствено съдържание;

5) Дава утра и вечеринки съ религиозно — нравственъ характеръ.

Забълъжка: Когато замogne съ материални сръдства, братството може да издава списание.

Въ глава II на сщия уставъ се прѣдвжидатъ слѣднитѣ сръдства за постигането на горѣизброенитѣ цѣли на братството.

Чл. 3. Братството добива своитѣ материални сръдства: 1) отъ членски вноски; 2) отъ доброволни пожертвования отъ разни лица; 3) отъ помощи отъ църквитѣ и общинитѣ въ чирпанска околия, отъ постоянната комисиия и др. източници; 4) отъ завѣщания; 5) отъ издаване книги и даване утра, вечеринки и др.

Спираме се само върху уставътъ на Чирпанското братство, понеже другитѣ братства иматъ сщци като него устави, съ нѣкои незначителни измѣнения.

Трѣбва да се подчертае главната цѣль, която трѣбва да иматъ християнскитѣ православни братства: *да повдигатъ и да развиватъ религиозно-нравственото чувство у народа и да го утвърждаватъ въ ценнето на св. Православна църква* Слѣдъ това иде благотворителността. Съ течение на врѣмето, когато братствата се усилятъ и закрѣпнатъ, благотворителността ще може да се съсръдоточи прѣдимно въ братствата. А това и сега е почти реализирано. Така напримѣръ, Добришкото братство приема суми отъ църквитѣ, отъ частни лица и др. доходни мѣста и сръшу свѣтлитѣ празници ги раздава на сиромаситѣ. По този начинъ, чрѣзъ добръ урѣждана благотворителност, братствата се популяризиратъ между обществото и негласно пропагандиратъ своитѣ хумани задачи.

Като подпомагатъ крайно бѣднитѣ и безработни сѣмейства, като имъ търсятъ и създаватъ работа, братствата ще отнематъ едно силно сръдство за пропаганда отъ социалистическитѣ агитатори, които заблуждаватъ работницитѣ, че само тѣ се грижатъ за тѣхъ и че само тѣ мислятъ за сждбата имъ.

Както и по-рано забълъзахме, важна е задачата на братствата да образуватъ свои, така да ги наречемъ, братствени „духовни читалища“. Въ тѣзи читалища трѣбва да се получаватъ всички списания и вѣстници, които иматъ религиозенъ и нравственъ характеръ. Тѣ трѣбва да се обогатятъ съ цѣнни съчинения на авторитетни богослови, моралисти и учени философи, отъ чийто мисли може да се почерпятъ богатства за духовно самоусвършенствувание на нашитѣ отци, а сщцо така и на всички християни, членове на братствата.

Тамъ дѣто има братства, добръ ще бжде, да се въведе като традиция отъ страна на всички мѣстни черковни настоятелства, да гласуватъ въ своитѣ годишни бюджети помощи за материално подкрѣпване на братствата.

III

Организация и дѣйность.

Има свещеници, които поглеждатъ доста хладнокрѣвно и песимистично върху организацията и дѣйността на братствата. Такива се сръшатъ, особено измежду по-младитѣ, които се въздържатъ отъ активна дѣйность и съ голѣма прѣдпазливостъ излизатъ отъ рамкитѣ на своята апостолска дѣйность въ църква. Нека да имъ отдадемъ правото. За образуването на подобни братства се искатъ вѣщи и опитни люде, особено въ началото. Въ единъ градъ даже, дѣто има 3—4 свещеника, често тежката грижа за братственитѣ дѣла ще падне върху одного или двама. Но другитѣ не биха могли да се оправдаятъ съ нищо, ако вмѣсто да подпомагатъ на дѣлото, несъзнателно му прѣчатъ.

Идеята за основаване на братства, винаги ще трѣбва да се подхвърли на християнитѣ отъ църковния алвонъ. Така ще се свърши живото славо на пропо-

вѣдята съ дѣла богоугодни и народополезни. Така ще се оживи църквата и ще се обближи съ дѣйствителния животъ. И така, най-послѣ, ще се подготви благоприятна почва за да може христовото дѣло да намѣри искрени послѣдователи и сѣмето на истината и доброто да падне на благоприятна почва.

Първа крачка за реализиране на братственитѣ цѣли се прави, чрѣзъ често държане на духовни сказки, духовни концерти и др.

Ние вѣрваме, че между нашето духовенство вече има доста просвѣтени люде, които могатъ да застанатъ начело на една такава дѣйность. Имаме и богослови-учители, които сж и трѣбва да бждатъ главни ръководители на духовно-просвѣтителната братствена дѣйность.

Двѣ думи и за пропагандирането на идеята за основаване на християнскитѣ-православни братства.

Покрай своята задължителна проповѣдническа дѣйность, районнитѣ проповѣдници ще изпълнятъ единъ свой дългъ, ако възприематъ тази инициатива и я пропагандиратъ чрѣзъ своитѣ рѣчи, било въ църква било внѣ отъ нея между обществото.

Сжществуващитѣ сега свещенически братства би трѣбвало да възприематъ тази инициатива и въ своитѣ събрания да обмислятъ сръдствата за образуване на братства тамъ дѣто нѣма.

Единъ день, когато се увеличи броя на тия братства, ще се наложи нуждата отъ една обща организация съ централенъ комитетъ, който да дава тактъ и направление на всички братства въ царството.

Ние се ласкаемъ отъ надеждата, че като повдигаме печатно въпросътъ за братствата, ще заинтересоваме по него прѣдимно ония, които сж активно боравили и боравятъ въ тѣхъ, за да се улесни задачата и на ония, които тепърва ще прѣгърнатъ това свято Богугодно и народополезно дѣло.

Извлечение изъ писма и дописки.

Примѣрни енорияши. Помолени сме да дадемъ мѣсто на слѣднето: много ще ви бжда благодаренъ, ако ми дадете възможность да сподѣля съ уважаемитѣ четци на вѣстника ви голѣмата радостъ, която изпитвамъ.

Отъ двѣ години и 10 мѣсеци съмъ енорийски свещеникъ въ с. Авренъ, Варненско. Въ течение на това кратко врѣме азъ можахъ много добръ да изуча енорияшитѣ си (жители на с. Авренъ) и да разбера, че разпространеното недобро мнѣние за Авренци е неоправдано. Авренци, споредъ както много добръ разбрахъ, не само че сж добри хора, кротки, послушни, смирени и твърдѣ набожни християни, но напоследъкъ извършиха такава благородно дѣло, че надминаха всички мои очаквания, и азъ смѣло мога да ги посоча за примѣръ на християнитѣ отъ околнитѣ енории.

По какви собствено мотиви тѣ ме удостоиха съ своята милость, не зная, но, за да ми дадатъ възможность да водя единъ поносенъ животъ, тѣ рѣшиха да ми построятъ на църковни сръдства къща, въ която да живѣя съ сѣмейството си, до когато бжде угодно на Бога да имъ бжда енорийски свещеникъ. Рѣшението си веднага изпълниха, като не щадиха трудъ и врѣме, помагаха кой както можеше, доклѣ се изгради къщата. Сега вече тая къща е готова, и азъ се прѣнесохъ и живѣя въ нея. Тя е красива, здравословна и извънредно удобна: състои отъ двѣ стаи, салонъ и изба въ първия етажъ и три стаи и салонъ въ втория.

Слѣдъ тоя безцѣненъ за мене даръ чувствувамъ, че почетта и уважението, що питаехъ къмъ енорияши-

тъ си, се прѣвърна въ горѣща любовъ, която нищо не е въ състояние да охлади и сърцето ми е прѣпълнено съ радостъ и съ такава безкрайна благодарностъ че ненамирамъ думи да я изразя.

Благодаря ви, прочее, най сърдечно, възлюблени мои енерияши. Нека Богъ ви дарува здраве и всички блага. Скъпиятъ ви даръ ме подбужда да заработя съ по голѣма ревностъ на Христовата нива, за да мога да бѣда достоенъ пастиръ на достойни християни!

Особена благодарностъ отправямъ на църковното настоятелство, което съ необикновена любовъ и енергия, разпореди и проготи всичко потрѣбно тъй на врѣме, че кжщата бѣде изградена и готова за живѣне въ 40 дни.

Отправлямъ дълбока благодарностъ и на Варнен. и Прѣсл. епарх. духов. съвѣтъ, за гдѣто не само съ готовностъ утвърди гласуваня отъ Аврен. църковно настоятелство кредитъ за построяване кжщата, но и изказа похвала на настоятелството, че е взело тъй прискърдие сждбата на свещеника си. Тая похвала направѣ извънредно голѣмо впечатление на настоятелството и то я счита като рѣдка честь.

Свещеникъ: *Д. П. Маджаровъ.*

Църковно-обществена лѣтопись.

Митингъ за Македония и Одринско. Клането въ г. Кочани развѣтнува столицани. На 31 юлий столицата бѣ въ черно: отъ часа 2 подаръ пладне по всички магазини и банкерски кжщи се развѣха черни знамена. Частъта на 4 всички магазини се затвориша. Народътъ почна да се трупа на площада прѣдъ съборната църква. Отъ всички улици хиляди народъ се задвижи. Улицитѣ и площадитѣ прѣдъ съборната църква и Народното събрание гъмжаха отъ народъ. Дългитѣ къмъ изкланитѣ братя, невини мъже, жени и дѣца, събра и съедини всички столицани: работници, търговци, банкери, чиновници, учители, писатели, професори, депутати, бивши министри. По лицата на всички се четѣше печаль. Чернитѣ знамена, които се развѣваха надъ магазинитѣ, работилницитѣ и банкерскитѣ кжщи, и пуститѣ търговски улици хармонираха съ печалта на развалуванитѣ столицани, които свещенъ братски и отечественъ дългъ движеше. Вече на 4 часа площада прѣдъ съборната църква прѣдставяваше море отъ народъ. На чело на хилядния народъ бѣха македонскитѣ братства, еснафитѣ и културнитѣ дружества съ знамената си. Всички знамена обвити съ черенъ кръпъ. На 4^а часа многохилядниятъ народъ потегли отъ църковния площадъ за площада прѣдъ Народното събрание. Столицата бѣ неузнаваема. Никога тя не е била тъй раздвижвана, никога и на митингъ не е имало толкова народъ, нито дори на митинга въ 1885 г. на площада прѣдъ двореца за съединението. Площадътъ прѣдъ Народното събрание и всички напрѣчни улици прѣдставяваха море отъ народъ. Многохилядниятъ народъ, който потегли отъ прѣдъ площада прѣдъ съборната църква, се слѣ съ това море. Знаменосцитѣ и комитета на митинга едва доближиха паметника на Царь Освободителя и входа на Народното събрание, отреденъ за катедра на митинга. По-многохиляденъ и по-импозантенъ митингъ столицата не знае. Часа на 5 митингътъ се откри отъ г. Х. Карастояновъ, бившъ столиченъ кметъ. Съ кжси думи, като очерта, че цѣльта на митинга е да се издигне гласъ на протестъ срѣщо кланетата и насилията на турцитѣ, да се подкрѣпятъ енергичнитѣ мѣрки на правителството спрѣмо нелоялния съсъдъ, да

му се каже: „стига вече кърви“ и, ако не ще, да се вразуми, г. Карастояновъ обяви митинга за откритъ. Той прѣдложи за неговъ прѣдседателъ г. Д-ръ Хр. Стамболски, познатъ народенъ труженикъ и петима секретари, които се приеха съ акламации. Като благодари на народа за честта, г. Стамболски каза, че дългъ на народътъ е да покани правителството на енергични мѣрки и да му даде своята подкрѣпа въ труднитѣ минути, слѣдъ което помоли народътъ да изслуша ораторитѣ. Говориха четирима оратори: г. П. Пешевъ, либералъ, бившъ министъръ, г. Янко Стояничовъ, адвокатъ, демократъ, г. Мартинъ Тодоровъ, бившъ столиченъ кметъ, народно-либералъ и генералъ Г. Вазовъ. Рѣчитѣ се прѣкъсваха съ „ура“, рѣкоплѣскания и викове: „война! война!“ Резолюцията се прочете отъ г. Д-ръ Списаревски, прогресистъ. Съ нея народътъ каи правителството на българското царство да прѣдприеме всичко, за да избави Македония и Одринско отъ турско робство, като знае, че има еднородната подкрѣпа на цѣлия български народъ. Послѣднитѣ думи на резолюцията се посрѣщнаха отъ многохилядния народъ съ гръмъ отъ „ура“, който потърси въздуха и се понесе високо къмъ небето. Това бѣ протестътъ на столицани. Съ него тѣ изпълниха братски и християнски дългъ.

Тържествата въ гр. Търново на 2-й августъ. Тържествата въ г. Търново, древната столица на българското царство, по случай 25-годишнината отъ честното царуване на Н. Величество царъ Фердинандъ, се почнаха съ молебенъ въ импровизирания параклисъ на „Марно поле“. Прѣдседателствуващиятъ св. Синодъ Н. Високопрѣосвещенство св. Доростолския и Червенски митрополитъ г. Василий и Н. Високопрѣосвещенство св. Търновскиятъ митрополитъ г. Антимъ причакали Т. Величества царя и царицата и Т. Царски Височества князетѣ и княгинитѣ. Царското сѣмейство заело отреденото му мѣсто. Срѣщо него застанали дипломатитѣ. Молебенътъ се извършилъ отъ Тѣхни Високопрѣосвещенства св. Доростолския и Червенски Василий и св. Търновски Антимъ въ съслужение на цѣлото търновско свещенство. Първенствувалъ Високопрѣосвещениятъ митрополитъ Василий. Когато по срѣдата на молебена Н. Високопрѣосвещенство колѣничилъ и зачелъ молебственото за Н. Величество и за августейшето му сѣмейство, всички колѣничили, между които и посланицитѣ на православнитѣ държави съ военнитѣ аташета: руски, грѣцки, ромънски и сърбски. Когато се запѣло многолѣтствието, загърмѣли топоветѣ отъ височината на „Марно-поле“. Подиръ молебена станалъ прѣгледъ на войскитѣ, а подиръ прѣгледа се почнаха привѣтствията. Първъ привѣтствувалъ Н. Величество царя италиянскитъ пълномощенъ министъръ графъ Боздари, доаенъ на дипломатическото тѣло. Вторъ го привѣтствувалъ Прѣдседателствуващиятъ св. Синодъ, Н. Високопрѣосвещенство св. Доростолския и Червенски митрополитъ г. Василий, придруженъ отъ Високопрѣосвещения св. Търновски митрополитъ г. Антимъ, отъ име на Н. Блаженство екзарха и на св. Синодъ. Трети го привѣтствувалъ м-ръ прѣдседателя г. Ив. Ев. Гешовъ отъ име на правителството, четвърти г. Д-ръ Ст. Даневъ отъ име на народнитѣ прѣдставители и пр. Н. Величество отговорилъ на всички привѣтствия. Въ идния брой ще помѣстимъ текста на привѣтствието отъ Н. Високопрѣосвѣщенство Прѣдседателствуващия св. Синодъ и отговора на Н. Величество. На тая минута нѣмаме точния текстъ.

Тържеството на 2 августъ въ столицата. Въ столицата се чувствува тържествено 25-годишнината отъ възшествието на Н. Величество царя на българския прѣстолъ. Тържеството се почна съ молебенъ на лаге-

ра. Молебенътъ се отслужи отъ Н. Високопрѣосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Партений въ съслужение на многобройно свещенство. На молебена присъствуваха висшитѣ офицери отъ столичния гарнизонъ, чиновничеството, видни граждани и множество народъ. Находещитѣ се на лагеръ войски бѣха наредени около параклиса, дѣто се извърши молебена. Подиръ молебена войскитѣ дифилираха.

св. Синодъ на Българската църква

Обявление

№ 3886

Извѣстява се на заинтересованитѣ, че записването въ Духовно-монашеското училище при Рилската св. обителъ за учебната 1912/1913 г. започватъ отъ 1 септември т. г.

Курсътъ на Духовно-монашеското училище ще бже четирикласенъ. За ученици въ него ще се приематъ прѣдимно монаси или монастирски послужници изъ всички монастири въ царството, а послѣ и младежи, които обѣщаватъ, че ще приематъ монашеско звание. Въ първия класъ могатъ да се приематъ за ученици които сж свършили най-малко IV отдѣление и да не сж по-възрастни отъ 25 год.

Въ духовно-монашеското училище ще се изучаватъ прѣдимно духовни науки, като Свещенна история, Богослужение, Литургия, Катихизисъ, св. Писание, Всеобща и Българска история, Кратка догматика, Екзар. уставъ, Наука за монашеството, Църковно-славянски прочитъ и граматика, Църковно пѣние, а сжщо и нѣкои общообразователни прѣдмети, като Български езикъ, Отечественна история и география, Артметика и Зоология, Ботаника и пр. Ще се обръща особено внимание и на практическитѣ прѣдмети рѣзбарство и стопанство.

Свършилитѣ съ успѣхъ Духовно-монашеското училище ще се прѣпочитатъ за разнитѣ длѣжности по монастиритѣ, като ефемерии, икономи, писари и пр.

Прѣвъ настоящата учебна година въ първия класъ ще се приематъ до 15 ученици.

Желающитѣ да постѣпятъ въ първия класъ на училището трѣба да подадатъ прошение чрѣзъ управлението на св. Рилска обителъ. Прошението трѣба да бже придружено: 1) Съ училищното свидѣтелство за завършеното IV отдѣление, 2) съ кръщелно свидѣтелство, 3) съ медицинско свидѣтелство и 4) съ прѣпоръчително писмо отъ надлежния монастиръ, отъ който се изприщатъ (това на монаси и послужници).

Всички ученици трѣба да иматъ здрави обувки, дрехи, долни дрехи и чорапи, кърпи за носъ и за лице.

Учебната година започва отъ 10 септември.
Гр. София, 3 августъ 1912 г.

Отъ Канцеларията на Св. Синодъ.

Габровско Арх. Намѣстничество.

Обявление

№ 702.

Габровското Арх. Намѣстничество явява, че на 10 августъ т. година ще се произведе търгъ

въ канцеларията му съ тайно намаление за отдаването на прѣдприемачъ постройката на една църква въ с. Кая-Башъ, Габровска околия.

Стойността на прѣдприятието възлиза на 12,500 лева исканиятъ залогъ е 5%.

Смѣтката, плана и поемнитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присъственъ день въ канцеларията на сжщото намѣстничество.

Чл. чл. 11—14 отъ „Закона за общественитѣ прѣдприятия“ сж задължителни за конкурентитѣ. Прѣдложенията ще се приематъ до три часа слѣдъ обѣдъ.

Контрактътъ ще се сключи отъ наемателя съ църковното настоятелство и общинскиятъ съвѣтъ на с. Кая-Башъ.

Гр. Габрово 17 юли 1912 година.

Габров. Арх. Намѣстникъ. Канцелари Христо Т. Вуч.
1—1

Църковно Настоятелство при храма „Св. Николай“ и „Св. Царъ Борисъ“ въ гр. Стара загора.

Обявление

№ 23.

Църковното настоятелство при храма „Св. Николай“ и „Св. Царъ Борисъ“ въ гр. Стара загора обявява на интересующитѣ се, че първата енория при сжщия храмъ е вакантна отъ 1 того и че се дири лице свършило духовна Академия или Сименария, което да заеме тая енория.

Кандидатътъ трѣбва да изпрати документитѣ си до св. Митрополия, и самъ той да се яви въ църквата 3—4 празника на пѣние и проповѣдь.

Прѣдпочита се кандидатъ, който владѣе добръ източното пѣние и има добра проповѣдническа подготовка.

Енорията е една отъ най добритѣ при храма.
Гр. Стара загора, 30 Юлий 1912 год.

1—3

Отъ Настоятелството.

Възвание.

Петъ години се трудимъ за построяване храмъ „св. Троица“ край Пловдивската гара и едвамъ сме събрали 6000 лева — сума недостатъчна за цѣльта. При това, като вземете прѣдъ видъ, че въ гр. Пловдивъ пропогандитѣ католишка и протестанска сж построили въ растояние на 25 год. 4 храма, а православенъ български храмъ въ този периодъ не е съзижданъ, то ви молимъ да се притечете на помощъ съ лептата си и подкрѣпите това свято дѣло, за което Богъ ще да ви възнагради стократно, като изпълнители на Божието слово“.

Христолюбиви благодѣтели,

Взрѣте се въ нашата молба, открийте своитѣ добри сърдца и поддържайте християнската благотворителность, за която Господъ ще ви помогне въ днитѣ на скърби, на послѣдний часъ и въ задгробний ж воть.

Помощитѣ испращаме до каснера на св. Пловдивска митрополия.

г. Пловдивъ 20/VII 1912.

Съ Почитание: Църковното Настоятелство.

В. Търнов. Окол. Църковна Ливница**Обявление**

№ 92

На 25 Августъ 1912 год. въ канцеларията на Търнов, окол. църков. ливница, ще се произведе търгъ, съгласно закона за Общественитѣ прѣдприятия, за доставката на 5000 кгр. чистъ пчеленъ воскъкъ отъ мѣстно или турско произхождение.

Приблизителната стойностъ на прѣдприятието възлиза на 20000 лева, а залогъ за правоучастие се иска 1000 лева.

Офертитѣ ще се приематъ отъ 2 до 3 часа слѣдъ обѣдъ. Желаящитѣ да участвуватъ въ търга да се съобразятъ съ чл. 11 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия.

Десетъ дена прѣди търгътъ, всѣки конкурентъ трѣбва да прѣдстави 50 кгр. воскъкъ отъ качество то съ което ще конкурира, за анализъ.

Поемнитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присжтственъ день въ канцеларията на ливницата.

Разноснитѣ за публикуване настоящето обявление сж за смѣтка на конкурента, върху когото се възложи търгътъ.

гр. В. Търново, 1 Августъ 1912 г.

Прѣдседателъ: Свещ. П. Димитровъ

1-1

Рельовско църковно настоятелство.**Обявление**

№ 22

Явява се на заинтересованитѣ, че на 19 августъ т. г. въ с. Рельово, Самоковско, ще се продава на публиченъ търгъ слѣдующитѣ недвижими църковни имоти, находящи се въ землището на с. Рельово, а именно:

- 1) Ливада Бѣглико отъ 14:3 дек. оцѣнена за 1430 л.
- 2) " " " 12:8 " " " 1289 л.
- 3) " Мали Друмъ " 1:5 " " " 150 л.
- 4) " М. М. Падина " 3:3 " " " 330 л.
- 5) " Задъ Лаго " 2:— " " " 200 л.

Залогъ за правоучастие въ търга 5⁰/₀.

с. Рельово 19. VII. 912 г.

Отъ настоятелството.

1-1

Обявление

№ 46.

Настоятелството при църквата „св. Богородица“ въ гр. Карлово обявява на интересующитѣ се, че на 23 августъ н. г. — въ 3 часа слѣдъ обѣдъ — въ канцеларията на Архиер. намѣстничесто ще се произведе *новъ* търгъ за отдаване на прѣдприемачъ постройката на здание при сжщата църква.

Приблизителната стойностъ на прѣдприятието е 15,426, лв. Исканиятъ залогъ е 5% или всичко — 771 лева.

Желаящитѣ да участвуватъ въ търга трѣбва

да се съобразятъ съ чл. чл. 11 и 14 отъ „закона за общественитѣ прѣдприятия“.

Планътъ и трѣжнитѣ книжа могатъ да се видятъ всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията на Намѣстничеството. Разноснитѣ за публикуване на настоящето и първото обявление сж за смѣтка на конкурента, върху когото се възложи търгътъ.

гр. Карлрво 23 юлий 1912 год.

1 1

Отъ Настоятелството.**Мекишко църковно настоятелство.****Обявление**

№ 62.

На основание прѣдписанието на св. Търновска митрополитъ, подъ № 1995/912 год, протоколъ подъ № 1 на църк. настоятелство, обявява се на интересующитѣ се лица въ с. Мекишъ и другадѣ че на 25 августъ 1912 г, ще се продаде на публична проданъ, дворътъ на старата църква, около два декара (2) съ граници: пжтъ, кладенецъ, Станка Атанасова, Петръ Начевъ, мегданъ, кладенецъ, Христо Ивановъ и Колю Стойновъ.

Надаванетоъ ще почне отъ 600 л. нагорѣ

Исканий залогъ за участие е 30 лева.

Строго да се спазватъ законитѣ за търговетѣ. Всички разноски сж за смѣтка на куповача.

Тържнитѣ книжа могатъ да се виждатъ въ общинската канцелария, въ всѣкий присжтственъ день.

Прѣдседат. на църков. настоятелство

свещен. х. Петъръ Паскалевъ

1-1

Гор.-Орѣховска Окол. Църк. Ливница.**Обявление**

№ 68.

Обявява се, че на 1 септември т. г. ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция въ помѣщението на ливницата за отдаване на прѣдприемачъ доставката на 10,000 к. чистъ пчелинъ воскъкъ отъ мѣстно или турско произхождение.

Приблизителната стойностъ на доставката е 46,000 лева, а искания залогъ 2,300 лева.

Офертитѣ ще се приематъ отъ 3 до 4 часа послѣ обѣдъ на горѣозначения день.

Поемнитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присжтственъ день въ ливницата

Гор.-Орѣховица 24 юлий 1912 год.

Прѣдседателъ: Свещеникъ П. Молловъ

1-1